

РЕШЕНИЕ

№ 3363

гр. София, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 17.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

като разгледа дело номер **2798** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на Т. Ш. М., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ 70000591653, чрез адвокат Г. А., срещу Заповед № УРИ № 5392 ПАМ-530/05.03.2023г. на Главен оперативен дежурен в 04 Сектор ООДЦ - СДВР, с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход – Турция”.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, поради съществени нарушения на административно – производствените правила на материалния закон. Правят се възражения, че са налице предпоставките на чл. 44, ал. 2, пр. 2 ЗЧРБ и чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, като административният орган е следвало да ги изследва и да съобрази при издаване на решението си.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуален представител адв. А., който изцяло поддържа жалбата и иска от съда да се отмени заповедта. Претендира разности.

Ответникът – Главен оперативен дежурен в 04 Сектор ООДЦ - СДВР, се представлява от процесуален представител, който оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Депозира писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Съгласно докладна записка № 5392р-326/05.03.2023 г. по описа на СДВР, лицето Т. Ш. М. на 05.03.2023 г. е спряно за рутинна проверка от служители на ООДЦ-СДВР с регистрационна карта от ДАБ – МС със срок на валидност до 02.03.2023 г.

На чуждия гражданин е направена идентификация в А. системата, при която се установило, че същият няма съвпадение. Направена е справка в АИС – БДС, на която се установило, че лицето е с отказан статут на бежанец. Направени са допълнителни проверки, от които става ясно, че с решение на АССГ по адм.д.№ 6489/2021 г., съдът е отхвърлил жалбата на Т. Ш. М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място], Турция, гражданин на Турция, срещу Решение № 1623 от 07.06.2021 г. издадено от Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила. Решението на АССГ е потвърдено от Върховния административен съд с решение от 28.02. 2023 г. по а.д. № 8868/2022 г.

На жалбоподателят е наложен ПАМ по чл.41 т. 1 от ЗЧРБ на основание заповед 5392ПАМ-4545/30.08.2016г. на СДВР. На същият е разяснено, че е незаконно пребиваващ в страната и трябва да се завърне в страната си по произход – Турция, като той категорично отказа да се завърне в страната си на произход.

С докладната записка е предложено да бъде издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход - Турция“, като бъде допуснато предварителното ѝ изпълнение, поради опасност да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на предложената мярка. Предвид индивидуалните обстоятелства, които не позволяват спрямо чужденеца да се приложи обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ и поради наличие на опасност от укриване на чужденеца и с цел организиране на връщането, до отпадане на пречките за създаване на необходимата организация по изпълнение на наложените спрямо него принудителни административни мерки, органът добавя, че следва да бъде издадена заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ и след получаване на данни, че ПАМ е изпълнена, да се издаде заповед за „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от три години.

Вземайки предвид изложеното в докладна записка № 5392р-326/05.03.2023 г., Главният оперативен дежурен в 04 Сектор ООДЦ - СДВР е издал Заповед № УРИ № 5392 ПАМ-530/05.03.2023г., с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ на чужденеца е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход – Турция“. Мотивите на административния орган са идентични с изложените в докладната записка и препращат към нея.

Заповедта е връчена на 05.03.2023 г. на жалбоподателя срещу подпис на език, който владее.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в законоустановения срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

По силата на чл. 44, ал. 1, изр.1 ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност",

директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Разглежданият акт е произнесен в хипотезата на делегация от Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР на служители на Дирекция „Миграция“ – МВР и следователно е издаден от компетентен орган.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК и чл.12, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, вкл. чрез направеното позоваване в него на предложение с рег. № 5364p-23632 от 27.10.2022 г. Както в оспорената заповед, така и в докладна записка № 5392p-326/05.03.2023 г., е посочено, че с Решение № 1623 от 07.06.2021 г. издадено от Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила.

Изложеното е основание по чл.41, т.4 ЗЧРБ, за налагане на ПАМ „връщане“ до страна на произход. Гарантирано е правото на лицето да разбере характера на наложената му мярка и да организира защитата си срещу нея. Упражняването ѝ е гарантирано и от подадената жалба, с което съдът приема за изпълнени процедурните гаранции по чл.13, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице.

Съгласно на чл. 41, т. 4, пр. 1-во ЗЧРБ, заповед за връщане се издава когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено. Следователно, за материалната законосъобразност на процесната заповед за връщане следва да се установи единствено наличие на влязло в сила решение за отказ за предоставяне на международна закрила или убежище.

В случая се установява наличието на изискуемите съгласно цитираната разпоредба предпоставки за налагане на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя. При извършена справка в АИС - Бежанци служители на СДВР са установили, че спрямо чуждия гражданин има влязло в сила Решение № 1623 от 07.06.2021 г. издадено от Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет за отказ от предоставяне на убежище, което обстоятелство не се оспорва. Не са представени доказателства, а и не се твърди от жалбоподателя, че от лицето има подадени молби и заявления за разрешаване на срок за пребиваване или нова молба до ДАБ-МС

Настоящият съдебен състав приема, че с оспорената заповед не е допуснато нарушение и на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, съгласно който чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка връщане, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. Същевременно, в настоящото съдебно производство не бяха ангажирани доказателства, сочещи наличие на страх от

лично преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение на чужденца поради раса, религия и др. в страната по произход, а не само поради общата ситуация на несигурност.

По силата на чл. 9, § 1 от Директива 2013/32, кандидатите за международна закрила могат да останат в държавата членка единствено за целите на процедурата по предоставяне на закрила, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III, като изрично е установено, че това право не е право на пребиваване. Според чл. 46, § 5 от същата директива, държавите членки позволяват на кандидата да остане на територията, докато изтече срокът, в който те упражняват правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата. В процесния случай процедурата по предоставяне на международна закрила по отношение на жалбоподателя е приключила с влязло в сила решение, поради което оставането му в Република България е лишено от основание.

Според постоянната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл. 6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл. 6, § 2-5 от същата изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело EI D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело A., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело M., C-166/13, т. 57. Следователно налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с правото на ЕС, като в случая не се установяват изключенията по чл. 6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 63-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Ш. М., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], ЛНЧ 70000591653, срещу Заповед № УРИ № 5392 ПАМ-530/05.03.2023г. на Главен Оперативен дежурен в 04 Сектор ООДЦ - СДВР, с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход – Турция”.

ОСЪЖДА Т. Ш. М., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], ЛНЧ 70000591653, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Миграция“, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд на Република България

СЪДИЯ:

